

CLARISSE
SABARD

FLORA'S
ERFENIS

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Charleston, een imprint van Éditions Leduc
Oorspronkelijke titel: *Le Secret des Agapanthes 1 – Flora et Joséphine*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Angela Knotter

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1882 9

ISBN 978 94 027 7588 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2025

Originele uitgave verschenen bij Charleston, een imprint van Éditions Leduc.

De Franse liedtekst op pagina 58 ('Mamy Blue') is geschreven en gecomponeerd door Hubert Giraud, Budde Music France.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Baai van Afionas, Corfu, maart 1983

Josephine liet haar blik nog een laatste keer over de kleine, rotsachtige baai gaan. Bij de gedachte dat ze deze plek waar ze de mooiste uren van haar leven had beleefd nooit meer zou zien, schudde ze treurig haar hoofd. Herinneringen aan die heerlijke tijd speelden – nog altijd springlevend – door haar hoofd: haar verrukte lach als ze het smaragdgroene water zag, de watermeloen en gegrilde vis die ze op het strand hadden gegeten, de betoverende nachtelijke dans van de vuurvliegjes, de wijze raad van de oude Spiro om scorpioensteken te voorkomen, de arm van Doug om haar middel... Ze slaakte een zucht. Wat waren die gelukkige momenten lang geleden, en wat voelde ze zich alleen. Wél fijn dat er weinig kans was dat er onverwacht nóg iemand zou opduiken. De enige manier om hier te komen was over zee of via een smal pad dat over de met pijnbomen bezaaide heuvel naar beneden kronkelde. Maar dan moest je wel weten van het bestaan van dit schitterende paradijsje waar de stilte alleen werd doorbroken door het geluid van de golven die het strand op rolden. Tot nu toe hadden de toeristen het niet ontdekt.

Haar blik vertroebelde toen ze naar de laatste nasmeulende kooltjes bij de ingang van de grot van Odysseus keek. Hoe had het allemaal zo'n tragische wending kunnen nemen?

‘Arme Daphné,’ mompelde ze. ‘Was ik maar een beetje alerter geweest...’

Tevergeefs deed ze een poging het schuldgevoel waardoor ze sinds twee dagen werd geplaagd de kop in te drukken. Ze nam het zichzelf kwalijk dat ze te laat had doorgehad wat voor soort man Nick was, al had het natuurlijk al een teken aan de wand moeten zijn dat hij contact had gezocht met haar zoon: Gary bezat de gave voor twijfelachtig gezelschap te kiezen. En nu zat

haar dochter met de ellende, die bleef op haar vijfendertigste als weduwe met een kind van twee achter. Josephine zou er ik weet niet wat voor overhebben alles terug te kunnen draaien en afstand te doen van dat vermaledijde manuscript dat niet alleen het ware gezicht van Nick naar boven had gebracht, maar hem ook het leven had gekost. Wat een drama! Zou ze er iets aan hebben kunnen doen als ze het had geweten? Natuurlijk niet. Zoals gewoonlijk had ze zich er blindelings in gestort, zonder zich te storen aan de bedenkingen van haar zussen. Had ze dan helemaal niéts geleerd in die zeszestigste jaar van haar bestaan? Maar zelfmedelijden had geen enkele zin; daarmee kon ze hun onheil niet ongedaan maken. Uiteindelijk had Josephine de juiste beslissing genomen door een heel stuk van haar leven in vlammen te laten opgaan. De vloek was verbroken.

Ze rechte haar schouders en liep met vastberaden pas naar het motorbootje dat Georgios, het manusje-van-alles van de villa, na enig aandringen voor haar had klaargelegd, al had ze hem plechtig moeten beloven extra voorzichtig te zijn. Het was het begin van het seizoen van de sirocco, een indrukwekkende en grillige wind waarvan je het gevaar niet mocht onderschatten. Overmoedig had ze hem erop gewezen dat er geen wolkje aan de lucht was. Bovendien kende ze dit stukje van de Ionische Zee als haar broekzak. Al snel kwam Josephine er echter achter dat ze de waarschuwingen van Georgios ter harte had moeten nemen. Binnen enkele minuten trok de hemel helemaal dicht en in de warme lucht stak een felle wind op die de golven angstaanjagend deed sissen en schuimkoppen op de gewoonlijk zo kalme baai toverde. Het duurde niet lang voordat uit het wolkendek de eerste druppels vielen, die in een mum van tijd ontaardden in een stortbui.

‘Ja hoor. Ik moest weer zo nodig eigenwijs doen,’ bromde ze, kwaad op zichzelf.

Elke keer dat het bootje door een grote golf werd opgetild, was ze ervan overtuigd dat het zou vergaan en bleef ze verstijfd van angst in een hoekje zitten. De bijgelovigste bewoners van Corfu zouden, als ze hadden geweten wat ze zojuist had gedaan, deze storm ongetwijfeld als een hemelse straf hebben beschouwd. Je kon je niet van het verleden ontdoen zonder de consequenties te aanvaarden. Je kon het niet in rook laten opgaan alsof er niets aan de hand was.

‘Genade,’ jammerde ze toen een nieuwe windvlaag haar tegen de romp van het bootje drukte.

Potverdrie, Jojo, kom op! Het leek alsof haar lieve Doug haar streng toesprak.

Dus kwam ze wiebelend overeind en hield haar hand boven haar ogen om de horizon af te speuren en er zeker van te zijn dat het bootje niet op de Albanese kust afstevende. De regen benam haar het zicht, de windvlagen sloegen haar uit het lood, maar ze vermande zich. Ze moest alleen een klein beetje naar links sturen, wat ze dan ook onmiddellijk deed. Bij het horen van een plotselinge kreet begreep ze dat ze inderdaad de goede kant op ging.

‘Mama! Hierheen!’

Josephine slaakte een zucht van opluchting. Samen met Georgios kwam Daphné op haar afgerend om haar aan land te helpen. Haar klusjesman had haar nog zo gewaarschuwd. Hier zat niemand op te wachten. Haar dochter had het al moeilijk genoeg.

‘Mijn god!’ riep Daphné nu uit, terwijl ze haar armen om haar moeder heen sloeg. ‘We waren bang dat je op drift zou raken. Had je niet een paar dagen kunnen wachten? Nóg meer ellende kunnen we nu echt niet gebruiken.’

Josephine onderdrukte haar rillingen, schudde heftig met haar hoofd en verhief haar stem om boven de storm uit te komen.

‘Het is maar een beetje sirocco. Ik heb wel erger meegemaakt.’

Terwijl Georgios in heftige strijd met de wind was verward om het bootje vast te leggen, stak Daphné een arm door die van haar moeder en trok haar mee de trap op naar het mooie witte huis met de eveneens witte luiken dat Doug na de oorlog voor een zacht prijsje had gekocht. Eenmaal onder de met wilde wingerd en bougainville behangen pergola vroeg Daphné hijgend: ‘En? Is het nu echt klaar? Heb je alles vernietigd?’

Josephine richtte haar blauwe ogen op die van haar dochter. Wat kon ze haar vertellen zonder haar toekomst in gevaar te brengen, nu haar huidige leven net uit elkaar was gespat? In die dunne grijze trui waarin ze nog bleker leek dan normaal en met haar lange blonde haar in een eenvoudige lage knot zag Daphné er wel héél kwetsbaar uit. Ook al had Josephine haar niet kunnen beschermen, ze kon wél zorgen dat het niet nog erger werd. Dat móést ze doen, al was het maar voor Flora, haar lieve, vrolijke kleindochter. Ze pakte de handen van Daphné en hield die stevig vast.

‘Ja, het is afgelopen, lieverd. We zijn veilig. We kunnen met z’n drieën terug naar Los Angeles. Nog even en dit alles is verleden tijd.’

Goedbeschouwd was dat niet echt een leugen, ze had de waarheid zelfs maar amper verdraaid. Niemand zou het verleden ooit nog oprakelen, daar had Josephine voor gezorgd. Het geheim van Les Agapanthes was voorgoed begraven en zou nooit meer in verkeerde handen kunnen vallen.

Hoofdstuk I

Flora, 2018

Met zijn handen achter zijn nek gevouwen en zijn gezicht in de zon keek Jay me aandachtig aan; zoals gewoonlijk glansden zijn ogen als donker lavaglas. Ondanks zijn ontspannen houding leek hij een beetje teleurgesteld. Ik had hem net verteld dat ik niet nog een paar dagen op het eiland kon blijven. Mijn werk in Los Angeles kon niet langer wachten.

‘Ik begrijp het,’ verzekerde hij me. ‘Het is fantastisch dat je een eigen galerie hebt. Wist je trouwens dat die van de oude Mr Mahoe zijn deuren heeft gesloten? Hij heeft geen opvolger kunnen vinden.’

Zijn stem klonk kalm en de lange bruine haren in zijn nek dansten in de bries uit de Stille Oceaan. Ik zou hem gaan missen. Waarom moest het leven altijd zo ingewikkeld zijn? Ik zette mijn kopje neer en draaide het tussen mijn vingers rond om me een houding te geven.

‘Dat heb ik gezien, ja. Heel treurig. Ik was dol op de aquarellen die hij had hangen.’

‘Jammer dat je hier niet eerder was. Dan had je zijn voorraad kunnen opkopen voor je eigen galerie.’

Ik trok een gezicht.

‘Mijn partner krijgt een hartverzakking als ik met zeegezichten aankom.’

Artspace Storehouse, dat ik samen met Carter had opgericht, was een galerie voor hedendaagse kunst, waar we geavanceerde en unieke werken van zowel opkomende als gevestigde kunstenaars in de schijnwerpers zetten. De bijzondere persoonlijkheid van die kunstenaars was bijna net zo belangrijk als wat ze maakten. Maar Jay was niet bekend met de kunstwereld, en dat kon ik hem niet kwalijk nemen.

‘De aquarellen die jij zelf maakte, waren anders heel mooi,’ verklaarde hij. ‘Schilder je nog steeds?’

‘O nee, al jaren niet meer. Ik heb er de tijd niet voor... en ook niet het talent, laten we wel wezen.’

‘In mijn herinnering was je heel goed! Bij mijn ouders hangt nog steeds dat schilderij van het bisonreservaat met die schitterende oranje zonsondergang op de achtergrond.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat is heel lief van je, maar ik ben echt een stuk minder getalenteerd dan de kunstenaars van wie ik werk in mijn galerie tentoonstel, neem dat maar van mij aan. De professionals zouden me in mijn gezicht uitlachen, met mijn zoete tafereeltjes voor toeristen.’

‘Zoiets stoms heb ik nog nooit gehoord!’ riep hij uit. ‘Waar zijn je dromen gebleven, Flora? Ik hoor je nog zeggen dat je van plan was langs de kusten van Amerika te trekken om die te vereeuwigen...’

Zijn enthousiasme voor mijn oude schilderijen ontroerde me, maar ik besloot erom te lachen.

‘O, heb je dat onthouden? Dat was gewoon een bevlieging uit mijn jonge jaren. Uiteindelijk heb ik gedaan wat iedereen doet: ik ben volwassen geworden.’

Terwijl ik het laatste slokje van mijn latte macchiato doorslikte, vroeg ik me onwillekeurig af hoe ik zo luchtig met hem kon praten, alsof er niets aan de hand was. Jay had me gevraagd voor mijn vertrek nog een kopje koffie te komen drinken in zijn restaurant. Ik had natuurlijk geen goede reden gehad om dat te weigeren. Na die paar dagen op Santa Catalina zou ik er toch niet stilletjes tussenuit knippen, alleen vanwege die zoen van gisteren? Ik was even mijn zelfbeheersing verloren en dat zou niet meer gebeuren. Voor romantisch gedoe had ik geen tijd, daarover was ik meer dan duidelijk geweest. Wat ik niet had voorzien was dat mijn gedachten steeds weer afdwaalden naar die zoen, naar zijn lippen die naar zon en zout smaakten, hoe losjes ik er eigenlijk ook over wilde doen. Ik voelde me zo dwaas!

Plotseling ging Jay rechtop zitten en hij boog zich naar me toe. Een lichte paniek maakte zich van me meester toen hij me met een geamuseerde blik recht in de ogen keek.

‘Ik vroeg je iets, Flora.’

Oeps, ik moest wel bij de les blijven. Ik verborg mijn verwarring achter

mijn zonnebril en zei: ‘Sorry, ik was met mijn gedachten bij een erfeniskwestie. Ik heb pas gehoord dat een oude tante me een huis heeft nagelaten, in Frankrijk... Nou ja, lastig misschien, maar niet belangrijk. Wat zei je?’

Dat excuus had ik niet helemaal uit mijn duim gezogen, want de jongste zus van mijn oma had me tot mijn stomme verbazing inderdaad een deel van haar huis nagelaten. Ik had mijn mede-erfgenamen – nichtjes met wie ik sporadisch contact had op Facebook – nog niet gesproken, maar ik vond dat we het huis moesten verkopen. Ik was al zo lang niet meer in Normandië geweest...

‘Ik bood je een stuk bosbessentaart aan,’ herhaalde Jay. ‘Kitty heeft er een gebakken en hij is heerlijk. Wil je een punt?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Ik weet dat de taart van je tante verrukkelijk is, maar als ik niet opschiet, vertrekt de Catalina Express zonder mij.’

De veerboot die twee uur daarvoor had aangemeerd vlak bij de pier waarop het restaurant lag, zou binnen afzienbare tijd de oversteek in omgekeerde richting gaan maken. Ik moest me haasten om hem niet te missen. Nadat ik was opgestaan wierp ik nog een laatste blik op het terras, waarvandaan je een schitterend uitzicht over de baai had. De zon danste over het wateroppervlak en er gleden een paar zeilboten voorbij. Onder andere omstandigheden zou ik dit tafereel dolgraag hebben geschilderd. Maar de tijd tikte door en ik kon niet langer blijven plakken. Het leven – het échte leven – wachtte op me en ik moest weer aan de bak.

‘Oké,’ zei Jay. ‘Mag ik je bellen als je weer thuis bent?’

Ik sloeg mijn ogen neer.

‘Jay... Hierover hebben we het gisteravond ook al gehad. Het spijt me heel erg... Ik had je niet moeten zoenen.’

Hij zuchtte, eerder treurig dan verbaasd. Hij moest eens weten hoe vreselijk ik het vond hem zo te kwetsen.

‘Je blijft een mysterie voor me, Flora Blake,’ bekende hij uiteindelijk met iets van verdriet in zijn ogen. ‘Ik dacht dat het deze keer anders zou zijn.’

Zijn toespeling op de innige verstandhouding die we jaren geleden hadden gehad bracht me van mijn stuk, want Jay en ik kenden elkaar als tieners al. Zijn ouders, die afkomstig waren van Hawaï, hadden het enige

hotelcomplex van Two Harbors – het op een na grootste dorp van Santa Catalina – gekocht en excursies georganiseerd naar de beschermde natuurgebieden, waaronder het beroemde bisonreservaat. Jay, die meer met koken had gehad, had in de schoolvakanties een handje geholpen in Wheeler's Seafood, het restaurant van zijn oom in Avalon, waar de belangrijkste haven van het eiland zich bevond. Mijn oma, die verschillende zomers op het eiland had doorgebracht, was dol op hun Hawaïaanse to-nijntartaar, en zo hadden we elkaar leren kennen. Dat we een dag na elkaar waren geboren en allebei heel veel van rockmuziek hielden, was reden genoeg geweest om elkaar aardig te vinden en uiteindelijk onafscheidelijk te worden. Aangezien Jay en ik allebei gek waren op de ruige schoonheid van het eiland hadden we al onze vrije tijd doorgebracht met omzwervingen door de heuvels rondom de Scenic Drive, boven de baai van Avalon. De aantrekkingskracht tussen ons was niet te ontkennen geweest, maar ik had een veilige afstand bewaard; ik beschouwde hem liever als een broer en noemde ons 'een tweeling'. Jay mocht niet verliefd op me worden, dat zou ondenkbaar zijn. Alleen al de gedachte aan een intiemere relatie had me angst aangejaagd en ik was bang geweest hem kwijt te raken als ik hem dat zou vertellen. Wat uiteraard nergens op sloeg, want mijn gedrag was al meer dan voldoende geweest om hem af te schrikken. Maar Jay had genoeg genomen met mijn vriendschap. En zijn vriendschap had me zoveel goed gedaan. Zijn respectvolle, zachtmoedige houding had als balsem voor mijn ziel gewerkt, terwijl ik diep vanbinnen nog té argwanend was geweest om hem mijn volledige vertrouwen te schenken.

Met de dood van mijn oma – ze werd getroffen door een beroerte – was aan dit alles een einde gekomen. Mijn oma en ik waren zo close geweest dat het verdriet ondraaglijk was. Aan háár had ik mijn liefde voor de schilderkunst te danken; zij had zonder vragen begrepen waarom ik nooit meer een voet op Griekse bodem wilde zetten; en ze had me aangemoedigd naar de kunstacademie te gaan hoewel mijn moeder andere ambities voor me had gehad. Na haar dood had ik niet meer naar Santa Catalina gekund. Zonder haar zou dat niet hetzelfde zijn geweest. En aangezien de social media in 2002 nog in de kinderschoenen hadden gestaan, was ik het contact met Jay verloren. Des te groter was de verrassing geweest toen ik vier dagen geleden

bij het verlaten van de veerboot oog in oog met hem had gestaan. De kleine eilandgemeenschap stond niet bepaald bekend om haar discretie en dus had Minnie Williams, de uitbaatster van het hotel waar ik vroeger met Josephine logeerde, Jay onmiddellijk van mijn reservering op de hoogte gebracht. Ik had gedacht dat hij intussen getrouwd en vader van twee of drie kinderen zou zijn, én eigenaar van een restaurant in een grote stad als San Francisco, maar was tot de ontdekking gekomen dat hij Santa Catalina nooit had verlaten. Toen zijn oom had besloten om van een welverdiend pensioen te gaan genieten, had hij de zaak aan Jay overgedaan. Die had zich er met hart en ziel in gestort. Afgezien van wat rimpeltjes bij zijn enigszins amandelvormige ogen was hij niet veel veranderd. In de loop der jaren had hij wat vet op zijn magere lijf gekregen, maar hij had nog steeds die relaxte, geheel eigen houding: een welkome afwisseling van de gemaaktheid die je aan de Californische kust maar al te vaak tegenkwam. Het had zo goed gevoeld hem weer te zien, bijna als thuiskomen na een te lange afwezigheid... Al had mijn vreugde om het weerzien al snel plaatsgemaakt voor tweeslachtige gevoelens die me jaren terug in de tijd hadden gebracht en me angst aanjoegen omdat ik die van mezelf helemaal niet mócht ervaren. Wat had me bezielde hem te zoenen?

Met een bezwaard gemoed probeerde ik het goed te praten. ‘Het heeft niets met jou te maken... Mijn leven is op dit moment nogal ingewikkeld en ik wil niemand in een onhoudbare positie brengen. Dat zou niet eerlijk zijn.’

Jay lachte cynisch.

‘En sinds wanneer moet het leven voor jou beslissen?’

Sinds mijn vijftiende...

Na een korte aarzeling ging hij verder. ‘Weet je wat niet eerlijk is, Flora? De hardnekkige manier waarop jij blijft ontkennen dat er iets tussen ons is. We kunnen niet meer doen alsof. Die zoen heb ik niet gedroomd, en het was ook geen vergissing. Wat er bij jou precies gebeurt, weet ik niet, maar van je angst en je geheimen ben ik me al heel lang bewust. Dus praat alsjeblieft met me. Ik heb het recht te weten wat –’

Hij had natuurlijk gelijk, maar ik kon het niet meer aanhoren.

‘Alsjeblieft, Jay. Maak de situatie niet nog ingewikkelder voor me dan hij al is.’

‘Eerlijk gezegd begrijp ik niet waarom je bent teruggekomen,’ verklaarde hij op treurige toon.

‘Dat heb ik je toch al verteld? Ik wilde het eiland weer zien.’

Ik had vooral heel erg behoefte gehad aan een veilige plek om me voor te bereiden op alle commotie die me te wachten stond. Maar het ontbrak me aan de tijd en de moed hem nadere uitleg te geven. In elk geval zou Jay er snel genoeg achter komen wat er aan de hand was, en over zijn reactie daarop maakte ik me geen illusies. Hij zou het contact vast het liefst verbreken, met het oog op de deining die dit alles zou kunnen veroorzaken.

Hij deed een stap in mijn richting en liet zijn hand over mijn wang glijden. Het tedere gebaar maakte dat ik me even niet meer kon verroeren.

‘Ik moet nu echt gaan,’ stamelde ik met onbedoeld schorre stem. ‘Het spijt me heel erg allemaal...’

Terwijl ik mijn best deed om zijn blik te ontwijken pakte ik mijn koffer van de grond.

‘Flora, wacht even. Ik -’

Zonder verder naar hem te luisteren liep ik haastig weg. Als ik me zou omdraaien, zou ik misschien niet meer weggkomen. Met tranen in mijn ogen liep ik vanaf het terras van Wheeler’s Seafood de straat langs de haven in, met zijn palmbomen en bontgekleurde huizen. Toen ik op het eiland aankwam, had ik mijn angsten bijna in rook voelen opgaan, alsof ik daar thuis was, maar nu wilde ik alleen nog maar zo snel mogelijk die boot op en terug naar mijn appartement in Downtown. De drukte van de stad en de beproeving die me daar te wachten stond, zouden me wel helpen vergeten dat ik Jay waarschijnlijk voorgoed was kwijtgeraakt.

Toen de veerboot niet veel later het kalme water van de Stille Oceaan op voer, kon ik mijn blik maar niet losmaken van Santa Catalina. Plotseling leek het een bijna onmogelijke opgave mijn dagelijkse leven te hervatten, terwijl ik toch al jaren gewend was alles alleen te doen. Ik werd overvallen door een onverwacht intens gevoel van eenzaamheid. Er was geen weg terug meer. Die was er al niet meer geweest sinds de zomer dat ik vijftien was. De triomfantelijke glimlach van Yani verscheen voor mijn geestesoog. Hoe hard ik ook mijn best deed over te komen als een sterke vrouw, zelfs na al die jaren was ik nog als de dood voor wat er zou gaan gebeuren. Had ik maar meer lef gehad en eerder mijn mond opengedaan... Zou het er dan

anders hebben voor gestaan? Misschien. Maar het had geen enkele zin te blijven hangen bij het moment dat mijn leven op zijn kop was gezet. Yani had opnieuw toegeslagen en deze keer kon ik het er onmogelijk bij laten zitten.